

Ten pravý

Často padám. Gravitace je mým nepřítelem a zeměkoule nechce evidentně nosit mé tělo na svém hřbetě. Padám ze schodů. Jednou ve vinárně Bystrica na Národní třídě (teď je tam nějaký gay club) mne po troše vína šest schodů přitáhlo tak, že jsem z nich skočila šipku. Hlavu jsem pak měla nepochopitelně zase směrem vzhůru, nohy jsem měla zkroucené pod sebou a taky jsem měla vytřeštěné oči. Můj kolega Ležák (vypil toho víc než já) dospěl proto k závěru, že jsem mrtvá, a ve čtyři v noci mne na těch schodech nechal a utekl na taxíka, aby neměl opletačky. (Nikdy jsem ti to neodpustila, Ležáku!)

Padám na rovné zemi. Tuhle jsem byla ve vinárně a chtěla jsem zapůsobit. (Vůbec nejčastěji padám, když chci zapůsobit...) Mé sedmnácticentimetrové podpatky mne skoply tak, že jsem byla jako lyžař na zmrzlém svahu, když se mu nevypne vázání. Vstát se mi podařilo, až když jsem si zula boty...

Padám v přírodě.

Jednou večer jsem šla s kamarádem do

kina. Šli jsme po staveništi a já přehlédla výkop hluboký dva a půl metru a široký asi jen padesát centimetrů. Má černá pelerína mi při pádu vyjela nahoru, zabalila mi hlavu a mé nahé tělo uvízlo ve zmrzlé zemi, aby se mohlo sedřít na kost.

Padám z útesů. V bývalé Jugoslávii jsem se zřítila z břehu a do palce u nohy se mi zapíchl mořský ježek velký jako basketbalový míč. Můj manžel (byli jsme spolu krátce a byli jsme moc zamilovaní) pak běhal po jugoslávském tržišti a hystericky vykřikoval: „Ježura, ježura!“ a opálení domorodci se mu smáli.

Padám v koupelnách. Nedávno jsem se seznámila na večírku vysoké společnosti s vysoce zajímavým mužem. Prošedivělé skráně, hodně restituovaného majetku a koníčky: jezdeckví, golf, cenné papíry a starožitnosti. Ten muž mne pozval k sobě. Ten muž do mne lil nejlepší francouzské víno a taky jsme jedli avokáda plněná kraby. Pak se ten muž ke mně naklonil a sametově řekl: „Chceš se osprchovat?“ Nešlo nechtít. Koupelna byla elegantní, pečlivě sladěná v tónech a malá. Nepatříčně malá. Nejdříve se mi role toaletního papíru zaku-tálela do úzké nohavice, a když jsem se ji snažila vytáhnout, tak jsem se málem omráčila o umyvadlo. Pak jsem měla jen dvě

možnosti. Buď nezavřu dveře od sprchového koutu, anebo dveře od koupelny. Zvolila jsem kout. Sprchovala jsem se radostně v očekávání věcí velkých a bohatě jsem se mydlila luxusním mýdlem, které vonělo svěže jako kanadské lesy.

Pak jsem se natáhla pro osušku a nohu jsem položila na bílý mramor. Noha mi okamžitě vylétla do výšky. Asi deset vteřin jsem se zmítala. Snažila jsem se udržet rovnováhu a mozek mi horečně signalizoval: hlavu drž vzhůru, za tebou je tvrdá mísa, napravo jsou kohoutky, vlevo pračka... Pak jsem dunivě spadla na zadek. Nebylo to všechno. Rychlostí dělové koule jsem rozrazila koupelnové dveře a po naleštěné mramorové podlaze luxusního bytu jsem letěla přes celý pokoj. Skončila jsem až pod oknem nárazem do zdi vmáčklá beznadějně pod starožitný psací stůl. Můj vyvolený držel šampaňské ve sklence na vysoké nožce a omráčeně na mne zíral. Pak se tiše zeptal: „Není ti nic?“ A když jsem pípla: „Asi ne,“ tak se deset minut strašně smál. Chtěla jsem být elegantní, chtěla jsem být vamp, chtěla jsem být Ofélie anebo aspoň sportovkyně, co dokáže brát všechno s humorem. Byla jsem potlučená, hřmotná a zaklíněná pod stolem z přelomu století. Můj vyvolený se mi snažil pomoci. Nešlo to. Tahal mě za ruce,

za nohy, za hlavu. Potil se námahou a taky říkal: „**Opravdu** se nemůžeš víc skrčit?!“
A: „A to se **vážně** nedokážeš ani otočit?“
A taky: „Asi budu muset odříznout nohy!“, a když říkal tohle a jeho oči byly už bez chvilky ledově chladné, pochopila jsem, že nohy se rozhodně nebudou odřezávat vzácnému kousku nábytku ve slohu vídeňské secese. Silou své vlastní vůle jsem se zpod starožitného stolu dostala. Rychle jsem na sebe hodila oblečení, do sebe jsem hodila víno a na restituenta jsem nehodila ani pohled. Pochopila jsem jasně. On není ten pravý! Pravý partner je totiž jenom ten, který u své milé láskyplně přijme i její pád.

P. S.: Vždycky padám (pánové)...